

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXX., číslo 10.

říjen 2024

Obsah: Thákur, Modlitba, R.Sarah Mystika mládí, T.Bahounek Apokalypsa plná naděje aradosti, TuFu Chmýří, Profily svatosti J.M.Veselý OP, Pasternak Ztepilý střelče, Mystika stáří bl.J.Suso, Pasternak Veliká nemoc., Brněnská akademie duchovního života ctihodného Patrika Kužely OP, mučedníka osvětímského

MODLITBA

ZBAV, Ó PANE, NEJŠTĀSTNĚJŠÍ MEZI TVORY VŠEMI,
VŠEHO STRACHU NICOTNĚHO UBOHOU MOU ZEMI —
STRACHU Z LIDÍ, STRACHU Z KRÁLŮ, STRACHU Z NUTNÉ SMRTI.
TOTO BŘÍMĚ, JEŽ SLABĚHO JAKO BALVAN DRTÍ,
TUTO BOLEST, JÍŽ JE NAŠE SÍLA VYPLENĚNA,
POKOŘENÍ, JEŽ NÁS STĀLE SRÁŽÍ NA KOLENA,
TO SLABOŠSKÉ POHRDÁNÍ VLASTNÍ SILOU SVOJÍ,
TOTO POUTO, PRO NĚŽ OTROK VŽDY SE PĀNA BOJÍ,
TUTO TÍŽI, JEŽ NĀM HLAVY DOLŮ K ZEMI SKLĀNÍ,
NAŠÍ LIDSKÉ DŮSTOJNOSTI VĚČNÉ SNIŽOVÁNÍ —
VŠECHEN TENTO STRACH, Ó PANE, ROZBIJ RANOU TVRDOU.
DEJ, AĀ V JITRU BLAŽENĚM SVOU HLAVU OPĚT HRDOU
POZVEDNEME V NOVĚ SÍLE K NEBI BEZBŘEHĚMU
V NESPOUTANĚM SVĚTLE, V POSPAS VĚTRU SVOBODNĚMU.

Rabīndranāth Thákur přel.V.Lesný

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

Světlo víry je světlo vtělené, které vychází ze zářícího života Ježíše Krista.
„Ježíšovo světlo září v tváři křesťanů jako v zrcadle a tak se šíří a dosahuje až

k nám, abychom také my mohli mít účast na tomto vidění a odrážet k ostatním Jeho světlo, jako v bohoslužbě Velikonoční svíce rozsvěcuje mnoho jiných svíci. Víra se předává takřikajíc formou kontaktu, od osoby k osobě, jako se plamen zapaluje od jiného plamene. Křesťané ve své chudobě zasévají sémě tak plodné, že se stává velkým stromem a je schopné naplnit svět plody“ (Lumen fidei, 37).

Věřit sám není možné, tak jako není možné se sám ze sebe narodit nebo sám sebe zplodit. Víra není jen individuální rozhodnutí, k němuž věřící dochází ve svém nitru. Není to izolovaný vztah mezi mnou a božským Ty, mezi autonomní osobou a Bohem. Dnes by někteří lidé chtěli víru zúžovat na subjektivní soukromý prožitek. Víra se nicméně vždy odehrává ve sdílení Církve, neboť tam se Bůh zjevuje v plnosti a tam se s ním můžeme setkat s takovým, jaký vpravdě je.

Joseph Ratzinger říká: „*Neexistuje nějaká většina převažující nad většinou svatých: pravou většinou jsou v církvi svatí a podle svatých se musíme orientovat!*“ Dnes obzvlášť zaznívá otázka: V čem je tento důraz na svatost? Někteří lidé by si přáli, aby se Církev přestavěla po vzoru moderních demokracií. Vlášta v ní by pak patřila většině. Tím by se však Církev změnila z rodiny založené Bohem na ryze lidskou společnost.

V dějinách Církve zachraňovala víru „hrstka“, malá skupina věřících, kteří zůstávají věrní Bohu a jeho smlouvě. Je to výhonek, který se vždy znovu obnoví, protože strom neumírá. Vždycky zůstane malé stádečko, třeba zbavené všeho, jako vzor pro Církev a pro svět. Světci a světice našli Boha. Tito muži a ženy našli to nezákladnější. Oni jsou v Kristu základním kamenem lidstva. Země se obrozuje a obnovuje svatými a jejich nehynoucí láskou k Bohu i k lidem, které touží vést k věčné spáse. Žádná lidská snaha, žádný talent ani šlechtnost nemohou proměnit duši a dát jí Kristův život. Spasit a posvěcovat duše a dát Církvi růst může jen milost a Ježíšův kříž. Zvyšovat úsilí, domnívat se, že metody a strategie jsou účinné samy o sobě, bude vždycky jen ztráta času. Jedině Kristus může dát duším svůj život, a dává ho v té míře, v níž on sám žije v nás a zcela se nás zmocňuje. Tak je tomu u světců. V celém jejich životě, ve všech jejich skutečích, v každé jejich touze přebývá Pán Ježíš.

Stupeň apoštolské úrovně apoštola spočívá výhradně v jeho svatosti a ve vypjatosti jeho modlitebního života. Denně vidíme, jak se bez jakéhokoli výsledku horlivě a štědře vynakládá neslýchané množství práce, času a úsilí. Celé dějiny Církve však ukazují, že na proměnu tisíců duší stačí jeden světec. Vzpomeňme na faráře z Ars. Nedělal nic kromě toho, že byl svatý a hodiny trávil před svatostánkem, a do malé neznámé vesnice přitáhl zástupy lidí ze všech koutů světa. Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, která po několika letech strávených ve venkovském klášteře zemřela na tuberkulózu, nedělala nic kromě toho, že byla svatá a milovala jediné Ježíše. A přece změnila milióny duší. Hlavní starostí všech Ježíšových učedníků musí být posvěcení. Na první místo ve svém životě musejí klást modlitbu, tichou adoraci a Eucharistii. Bez toho

zůstane všechno ostatní jen marnou agitací. Světci milují, žijí v pravdě a starají se o přivádění hříšníků k pravdě Kristově. Tuto pravdu nesmějí nikdy zamlčovat ani projevovat sebemenší poddajnost vůči hříchu či omylu. Láska k hříšníkům a k lidem, kteří se mýlí, vyžaduje i neúprosný boj proti jejich hříchům a omylům.

Světlo víry je světlo vtělené, které vychází ze zářícího života Ježíše Krista. *„Ježíšovo světlo září v tváři křesťanů jako v zrcadle a tak se šíří a dosahuje až k nám, abychom také my mohli mít účast na tomto vidění a odrážet k ostatním Jeho světlo, jako v liturgii Velikonoční svíce paškál rozsvěcuje mnoho jiných svíci. Víra se předává takřkajíc formou kontaktu, od osoby k osobě, jako se plamen zapaluje od jiného plamene. Křesťané ve své chudobě zasévají sémě tak plodné, že se stává velkým stromem a je schopné naplnit svět plody“* (Lumen fidei, 37).

Věřit sám není možné, tak jako není možné se sám ze sebe narodit nebo sám sebe zplodit. Víra není jen individuální rozhodnutí, k němuž věřící dochází ve svém nitru. Není to oddělený vztah mezi mnou a božským Ty, mezi autonomní osobou a Bohem. Dnes by někteří lidé chtěli víru omezovat na vnitřní soukromý prožitek. Víra se nicméně vždy odehrává ve společenství Církve, neboť tam se Bůh zjevuje v plnosti a tam se s ním můžeme setkat s takovým, jaký vpravdě je.

Neexistuje žádná většina převažující nad většinou svatých: pravou elitou jsou v církvi svatí a podle svatých se musíme orientovat! V čem tento důraz na svatost dnes obzvlášť projevuje? Někteří lidé by si přáli, aby se Církev přebudovala po vzoru demokracie. Vláda v ní by pak patřila většině. Tím by se však Církev z rodiny založené Bohem změnila v čistě lidskou společnost.

V dějinách Církve víru zachraňovala „hrstka“, malá skupina věřících, kteří zůstávají věrní Bohu a jeho smlouvě. Je to výhonek, který se vždy znovu obnoví, protože strom neumírá. Vždycky zůstane malé stádečko, třebaš zbavené všeho, jako vzor pro Církev a pro svět. Světci našli Boha. Tito muži a ženy našli to nezákladnější. Oni jsou základním kamenem lidstva. Země se obrozuje a obnovuje svatými a jejich nehynoucí láskou k Bohu i k lidem, které touží vést k věčné spáse. Žádná lidská snaha, žádný talent ani šlechtnost nemohou proměnit duši a dát jí Kristův život. Spasit a posvěcovat duše a dát Církvi růst může jen milost a Ježíšův kříž. Zvyšovat úsilí, domnívat se, že metody a strategie jsou účinné samy o sobě, bude vždycky jen ztráta času. Jedině Kristus může dát duším svůj život, a dává ho v té míře, v níž on sám žije v nás a zcela se nás zmocňuje. Tak je tomu u světců. V celém jejich životě, ve všech jejich skutcích, v každé jejich touze přebývá Pán Ježíš.

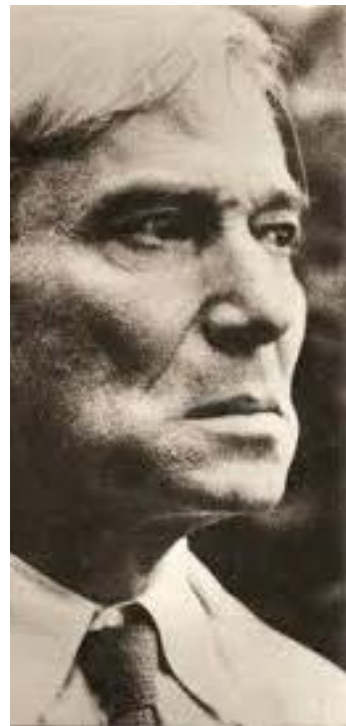
Stupeň apoštolské jakosti apoštola spočívá výhradně v jeho svatosti a v intenzitě jeho modlitebního života. Denně vidíme, jak se bez jakéhokoli výsledku horlivě a štědře vynakládá neslýchané množství práce, času a úsilí. Celé dějiny Církve však ukazují, že na proměnu tisíců duší stačí jeden světec. Vzpomeňme například na faráře z Ars. Nedělal nic kromě toho, že byl svatý a hodiny trávil před svatostánkem, a přitáhl zástupy lidí ze všech koutů světa do

malé neznámé vesnice. Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, která po několika letech strávených ve venkovském karmelitánském klášteře zemřela na tuberkulózu, nedělala nic kromě toho, že byla svatá a milovala jedině Ježíše. A přece změnila milióny duší. Hlavní starostí všech Ježíšových učedníků musí být posvěcení. Na první místo ve svém životě musejí klást modlitbu, tichou adoraci a Eucharistii. Bez toho zůstane všechno ostatní jen marnou agitací. Světci milují, žijí v pravdě a starají se o přivádění hříšníků k pravdě Kristově. Tuto pravdu nesmějí nikdy zamlčovat ani projevovat sebemenší poddajnost vůči hříchu či omylu. Láska k hříšníkům a k lidem, kteří se mýlí, vyžaduje i neúprosný boj proti jejich hříchům a omylům. /R.Sarah Den se již nachýlil/

+++

HODY

HOŘKÝ DECH TUBEROS, PODZIMNÍCH OBLAK PNI
A VLNY ZRADY TVÉ Z NICH CÍTÍM HORCE DOUT.
A HOŘKOST VEČERŮ A TMY, V NÍŽ DAV SE SVÍJÍ,
A STROFY PLAČÍCÍ Z NICH PNI HOŘKÝ PROUD.
PLEMENO DÍLEN MY, NE STŘÍZLIVOSTÍ SLYNEM.
SE VŠÍM, CO DOBRÉ JE, NÁS ZÁPOLITI ZŘÍŠ.
VAN NOCÍ NEKLIDNÝ VŠECH PŘÍPITKŮ TĚCH VÍNEM,
JEŽ NEUSKUTEČNÍ SE ASI NIKDY JIŽ.
SMRT S DĚDIČNOSTÍ JEN K HOSTINĚ S NÁMI SEDÁ.
A TICHEM ZÁŘÍCÍM, JÍMŽ ROZHOŘEL SE SAD,
ANAPEST V CUKŘENCE SE HRABE JAK MYŠ BLEDA.
PODELKA VE SPĚCHU SI PŘEVLEKÁ SVŮJ ŠAT.
PODLAHY SMETENY, NA UBROUSKU NI PRÁŠKU,
JAK DĚTSKÝ POLIBEK POKLIDNĚ DÝŠE VERŠ,
I BĚŽÍ PODELKA, DNÍ BLAHÝCH SHÁNÍ DROŽKU,
VŠAK HALÍŘ POSLEDNÍ TENTAM TEĎ PO SVÝCH JDEŠ.
BORIS PASTERNAK

+++

APOKALÝPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI

V době, rozervané válkou a strachem lidí z atomové pohromy, biologické či jiné, stejně jako za času moru a cholery lidé často mluví o apokalypse, ale tak, že se jim z toho úplně ztrácí naděje. Následkem toho jsou i křesťané dost neradostní a bez optimismu. Jenže vlastní Janova apokalypsa je odhalení věcí skrytých, přinášejícím všem věrným Božím dětem velikou radost, naději a povzbuzení.

Každé Boží dítě, avšak obzvlášť ty máš pozvání k duchovnímu životu, životu mystickému. Je pro tebe připraven duchovní život na nejvyšší úrovni mystického nazírání. Bez ohledu, na jaký stupeň duchovního růstu dokážeš

dojít, otevřít se před tebou přinejmenším jedna úroveň začátečnická, ale pak také úroveň pokročilá, a konečně úroveň dokonalých.

Jak se povznést k duchovnímu životu z Ducha svatého? Potřebuješ k tomu především Boží Slovo a modlitbu. K tvým osobně blízkým způsobům, jak se dát povznést k mystickému životu patří slovo mluvené a psané, obraz, hudba. Kdysi, když jen málokdo uměl číst, bývala umělecké výzdoba místa pro setkání s Ježíšem Kristem "*bibli chudých*" či negramotných. Dnes už většinou umíš číst i psát, ale možná, že si zvykáš na nečinný a nezaжатý příjem poznatků očima a ušima z televize či internetu. Tak se i ty dnes jako kdysi snaže povzneseš k Bohu obrazem doprovázeným zvukem Boží výzvy spíš, než vlastní četbou. Jenže přitom možná závisíš na prvním místě na obraze jako na cestě k meditaci.

Neučinil jsem žádný zvláštní objev Boží vůle, jsem však vnitřně přesvědčen, že On se každému z nás denně zjevuje; my si ale zacpáváme uši, abychom neslyšeli pokojný „tichý hlas“. Zavíráme oči, abychom neviděli ohnivý sloup“ (Mahatma Gándhí Všichni lidé jsou bratři 127).

Dlouho jsem chodil po cestách a odvracel oči, abych mohl říci: „Tu jsi“ (Rabíndranáth Thákur Tagore Praha 1973 Lyra 12).

Jediný způsob, jak nalézt Boha, je objevit ho v Jeho stvoření a pak se s ním zcela sjednotit (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 119).

Z hlediska tvé vlastní přípravy na dané setkání je zásadně potřebná touha po tomto setkání, doprovázená rozhodným odchodem do ústraní, do samoty, jakési pouště zbavené všech příjemných dojmů a senzačních požitků. V tomto strohém a protivně pustém prostředí vytrvávej jen se svou touhou po setkání s Pánem Ježíšem. Pán praví: Kde jsou dva nebo tři ve jménu Mém, tam jsem uprostřed nich. Nikdo ať se ale nedomnívá, že ti dva nebo tři mají nějakou přitažlivost pro Pána, takže by tam nutně musel přijít. Je to pouze Jeho jméno vyslovované s naléhavou touhou po setkání, která je lákavou modlitbou. Přitom nejde jen o duchovní vystěhování někam do ústraní kolem sebe, ale také o atmosféru vnitřního ticha, z něhož soustavně důsledně vykazujeme všechny zbytečné myšlenky, touhy po svém vyvyšování, oproštění se od touhy po skvělých náboženských zážitcích, po nějakém úchvatném zjevení se Pána Ježíše nebo Matky Boží, ale jen jakási bezejmenná touha, říkající: *Můj Miláčku, přijď jak chceš a otřes mou sebejistou bytostí, aby se odhalila moje nicotnost a hříšnost a Tvoje velebnost, aby to se mnou zacvičilo, takže konečně s veškerou rozhodností umrtvím své vzpurné tělo, abys žil ve mně jenom Ty.*

Když toužíš po dalším setkání s Pánem Ježíšem, tak neváhej a vyhledávej názorná a sdělná díla s duchovními náměty, které jsou ti osobně a důvěrně blízké. Kdykoli objevíš nějaké dílo, pozorně to sleduj. Hlavně si to podrobně prohlédni v všech jeho jednotlivostech, abys mohl přijít k celkovému náhledu při svém poodstoupení od díla. Potom si to snaž zařadit do své zkušenosti a srovnat s tím, co už o takových námětech znáš. Uvažuj o tom, co takovýto námět obvykle představuje. A posléze se snaž odhalit, co to všechno symbolizuje.

Pamatuj však, že ti nestačí, abys porozuměl nějakému dílu a získal o takových dílech větší osobní zkušenost. Pros našeho Pána o to, aby ti sledování a prožívání nějakého díla bylo cestou k moudrosti. Jde o umění přecházet od krásného prožitku k otevření se Bohu jako svrchované a ryzí Kráse, která však není jen nějaký odtažitý vzorec, nýbrž se vtěluje v Pánu Ježíši Kristu, který je Bůh a současně člověk. Potřebuješ mít nejen dobře objasněný, nýbrž především zažitý stav a proces radostného zvnitřňování krásně podaných a umělecky znázorněných duchovních obsahů a náboženských významů. To má vrcholit ve tvém rozjímání o těchto pravdách, které Pán dá zakusit tak, že tě to posléze podníti k radostné službě Bohu a skutkům lásky k Miláčkovi Ježíši v bližních, ale také k velkým obětem. Tak je pro tebe obraz posvátného obsahu oknem, kterým z hradu svého nitra vyhlížíš k Bohu, abys s jeho pomocí poznal svou vlastní tvář a tvář svého bližního, a ochotně sloužil Bohu v bližních.

Jako můžeš meditovat před obrazem, tak tím spíš můžeš meditovat před živým obrazem Božím, kterým jsi sám jako člověk. Bůh tě stvořil jako svůj obraz ke své podobě, a stvořil jako neopakovatelný originál. Třebaže se hříchem obraz Boží v tobě rozmaže a roztrhne na mnoho střepů, přesto i po hříchu v tobě zůstává zaměření k Boží podobě, a ty jej hledáš pomocí nevýslovných vzdechů.

Svátostné usmíření s Bohem obnovuje v tobě původní obraz Boží, ale také navazuje přerušené spojení s Bohem, Matkou Boží a ostatními, kdo tvoří Církev vítěznou, oslavenou, tedy nezvratně dokonalou. Teď jde o to, aby v tobě zazářila Boží tvář, a jasně vynikl tvůj původ od Boha, k jehož obrazu jsi stvořen. Bůh tě vyzývá k hledání jeho tváře: "*Mé srdce opakuje tvoji výzvu: Hleďte mou tvář, a hledám tvou tvář*" (Ž27,8). "*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine.*" (Ž24,6) Jako dítě v kočárku, krátce po narození, sešli se příbuzní a známí, aby se podívali na tebe - nového člena lidské rodiny. A přitom se ozvaly hlasy: Ta podoba! Celý tatínek! Celá maminka! Oči má jako dědeček!

Ten, který dává rozkvést květině, pracuje tak prostě.

Pod jeho pohledem se rozproudí životní míza v jejích žilách.

V jeho dechu rozvíjí květina své lístky.

Jako touha srdce se rozzáří její barva a vůně pro-zrazuje její sladké tajemství.

Ten, který dává rozkvést květině, pracuje tak prostě“

(Rabindranáth Thákur Košík ovoce 18).

Už ve tváři nemluvněte, jehož tvář je ještě nepopsaný list, se snažíš odhalit jeho totožnost. Ale tento tvůj první pokus dlouho nevydrží.

Z tvého obličejce jako z obličejce každého člověka na tebe hledí Boží obraz, který je u tebe tak jedinečný, původní a neopakovatelný. Pros Pána a naučí tě se dívat se pohledem osvíceným vírou, až dojdeš k přesvědčení, že když se pozorně zadíváš na nějakého člověka, poznáš v něm stopu Boží tváře, kterou nikdy nikdo neviděl.

Jako máš svůj původ od Boha, tak máš i božské rysy, protože jsi dítětem

všemohoucího Otce, a tak i na konci věků budeš mít Bůh tvou lidskou tvář. Celé stvoření ústí k Bohu zjevujícím se ve tvé podobě. V konečné Boží tváři se budou nacházet stopy dlouhých, krásných i hrozných příběhů všech lidí a každého zvlášť.

V Boží tváři se ti objeví všechno nově: OČI, které na tebe hleděly s pochopením, ÚSTA, jejichž slova a polibky se tebe důvěrně dotýkaly, RADOST, která svým jasem rozjasňovala smutné tváře. SLZY, které vzbuzovaly tvou bolest i zármutek.

I když to velmi překračuje tvou představivost, přesto tvoje víra neochvějně dosvědčuje nepochopitelnou naději: všechny bytosti najdou své dovršení v Bohu, dostanou podobu, krásnější, než předtím, kterou jim určil milující Stvořitel.

Očekávej, kdy se objeví tvoje pravá tvář. Toto přesvědčení tvé víry přesahuje tvoje myšlení. ALE když myslíš na jednotlivé lidi, zjistíš něco, co ti pomůže, takže se přiblížíš k tajemství svého stvoření u BOHA. Když se zeptáš: Jaká je moje opravdová tvář? Je to snad obraz dítěte? ženicha? nevěsty? Zřejmě to je obličej Kristova zralého věku, 33 let, někomu se přidá, jinému ubere...

Jedno je už teď jisté: Tvůj obličej je totožný, ale přitom se neustále mění, i když nepozorovatelně, odhlédneš-li od výrazu tváře, který se během doby mění, a od vlivu emocí, které mění tvář jenom na chvíli.

Dnes vypadáš jinak, než včera a zítra, a kdyby se mělo ukázat, jaký nebo jaká skutečně jsi, musela by se celá ta rozmanitost tvé tváře během doby shrnout.

Další krok při hledání pravé tváře: Když skutečně znáš nějakého člověka, a nějakou dobu ho důvěrně poznáváš, tak pohlédneš-li na něj okem pohledem lásky, hned zahlédneš jeho pravou tvář. Mnohdy je to pro vnější povrchní pohled skryté, ale vyžaduje to hlubší intuici, chápavé srdce. Když o to prosíš, Bůh ti to neodepře.

Neviditelná tvář Boží prosvítá na tvé tváři Božího dítěte jako jednotlivce, a zvláště jasně vyniká na svatých. U tebe to však stále ještě není hotové, ale s Boží milostí to pořád roste. Ještě jasněji vyniká neviditelná Boží tvář na vykoupeném lidstvu jako celku, totiž na Církvi vítězné a oslavené. Celý Boží lid je jaksi potažen zvláštním zářivou aurou, jako když květ nebo ovocný plod je potažen zvláštním pelem.

Pro dnešek stačí znát slova apoštola Jana. Už teď jsi Boží dítě. Ale čím budeš, není ještě zřejmé. Víš však, že až on se ukáže, budeš se mu podobat, a proto ho budeš vidět tak, jak je. Jen vkládej tuto naději v Boha, uchová tě to svatým, jako on je svatý. (1Jan3,2-3)

„Zbývá nám ještě prožít křesťanství. Až zavládne pokoj, nebudeme už potřebovat demonstrace, bude to mít odezvu v našem životě nejen osobním, ale i v životě společenském. Pak budeme moci říct, že se narodil Kristus. Nebudeme si už myslet, že jeden určitý den v roce je dnem Kristova narození, ale že toto

narození je událostí, která se neustále opakuje a může se završit v životě každého člověka. “ (Mahatma Gándhí Vánoce 1931)

Jaký je rozdíl mezi Stvořitelem a tvůrcem? Kdo stvořuje, ten daruje samotné bytí, dává povstat něčemu z ničeho, a v úzkém smyslu tak činí jenom Všemohoucí. Tvůrce naopak užívá něčeho už existujícího a dává tomu tvar a význam.

Gándhí uvádí: „*Nejsem vědec, ale ve vši pokoře mám v úmyslu být mužem modlitby*“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 119).

„*Na počátku mého života jsem modlitbě nepřisuzoval stejné místo jako pravdě... Později, jak šel čas, má víra v Boha rostla a moje potřeba modlitby se stávala stále neodolatelnější. Nakonec přišel čas, kdy mi modlitba připadala pro duši stejně nezbytná, jako je obživa pro tělo... K modlitbě jsem dospěl z nutnosti, protože pro mě neexistovala možnost být šťastný jinak. Modlitba mi zachránila život*“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 118).

Bůh nás zve k životu a předává úkol tvůrce. Ve činorodosti stejně jako v sebezáporu jakožto v činnosti obrácené dovnitř se člověk víc než kdy jindy ukazuje být Božím obrazem. Tento úkol uskutečňuje především tím, že ztvárňuje úchvatnou "látku" svého lidství, a pak také tím, že užívá tvůrčí vlády nad stvořeným vesmírem kolem sebe i uvnitř sebe.

Čím více si uvědomuje svůj dar, tím více ho to pobízí, aby na sebe a na celé stvoření pohlížel vnitřním zrakem schopným kontempace a díky a obracel se k Bohu svým hymnem chvály. (Sv. Jan Pavel II. Listu umělcům ze 4.4.1999)

Nemám žádné zjevení Boží vůle. Jsem hluboce přesvědčen, že se denně zjevuje v každém z nás, my si ale zacpáváme uši, abychom neslyšeli „tichý, klidný hlas“. Zavíráme oči, abychom neviděli ohnivý sloup“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 127).

„*Všichni jsme byli načrtnuti jedním štětcem. Jsme děti téhož Stvořitele; a z toho titulu máme v sobě božské síly, jež jsou nesmírné.*“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 59).

„*Cožpak nejsme všichni dětmi téhož Stvořitele? A jako takoví, proč se neodvažujeme potvrdit, že božské síly, které jsou v nás, jsou nesmírné?*

(Gándhí Všichni lidé jsou bratři 158).

Umělec, ztvárňující dílo, je nejen "povolává k životu", ale odhaluje v něm "svou vlastní osobnost". A svými díly "mluví a dělí se s druhými". Starý Zákon zakazuje zobrazovat neviditelného Boha, protože Bůh přesahuje každé hmotné zobrazení. Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy (Ga 4,4). Tak se Bůh stal v Ježíši Kristu právě tebou, totiž člověkem. Toto zjevení tajemného Boha se pro tebe jako křesťana stalo povzbuzením i v rovině umělecké tvorby.

Celý Nový zákon obsahuje zjevení, totiž zjevení Boha v Ježíši Kristu, jeho životě, učení a díle, které ve svých účincích trvá právě ve tvém životě. Avšak poslední novozákonní kniha má obzvláštní odůvodnění pro označení Zjevení.

Zjevení se ti v ní tvůj budoucí vývoj, což má pro tebe nejvíce tajemnosti a skrytosti. Takto se té knize velmi dobře hodí označení Zjevení čili řecky Apokalypsis neboli odhalení všech skrytých věcí a jejich ukázání.

Kniha Zjevení sv.Jana je psána vlastním slohem. Rozličnými obrazy a symboly líčí také tvůj budoucí vývoj, zejména v posledních časech před koncem. Je to kniha plná útěchy. Ukazuje, že Bůh je věrný a nikdy tě neopustí, i kdyby z jeho dopuštění povstalo celé peklo proti tobě.

Účelem knihy bylo jednak poučit o konečném vítězství a oslavě Církve Kristovy, jednak povzbudit k vytrvalosti a potěšit v dobách strádání a pronásledování kvůli Ježíši. Zpečetuje slova Kristova o jeho Církvi, že "ji moci pekelné nepřemohou." (Mt 16,18)

Samotný Bůh vnuká tento nezdolný optimismus, který člověka naplňuje neutuchající radostí z konečného zániku všech příšerných strašidel a hrozných činností, odporujících Bohu a tobě. Raduješ se z nezadržitelně se blížícího vítězství Božího Beránka, který se věčně vrací, aby se ujal konečné vlády nad veškerým stvořením. Každý se raduje se i z toho, že Boží vláda se už začíná ujímat v jeho srdci a na světě, takže to není jenom hudba budoucnosti. Proto Janova Apokalypsa těší, kdykoli člověk trpí ve světě kvůli víře. Povzbuzuje líčením moci a vítězství přicházejícího vítězného a oslaveného Pána Ježíše.

Díky obraznému a symbolickému způsobu podání je kniha Zjevení podnětem k výtvarnému znázornění. Toto tvůrčí ztvárnění je věrné a tedy radostné a útěchuplné pouze tehdy, pokud vychází z duchovního života z Ducha svatého.

Lidská duše, jež je plně osvícena nevýslovnou krásou zářivé slávy Kristovy tváře, je svrchovaně naplněna Duchem svatým. je celá okem, celá světlem, celá tváří... (čl.6)

Krásné dílo neuctíváme pro ně samotné, nýbrž nás odkazuje k tomu, co představuje. Když se však posvětit, stane se svátostí. Krása přináší do srdcí radost a je vzácným plodem, který odolává zubu času, spojuje každého s jinými lidmi a poskytuje možnost vstoupit do sdílení plného obdivu.

Samo evangelium potřebuje umění, aby mohlo krásně, názorně a neochuzeně o prvek radosti, sdělovat zvěst o Zjevení Páně a šířit to do celého světa.

Bamberská apokalypsa z přelomu prvního a druhého tisíciletí přináší radost a povzbuzení. Strhující výjevy ve výrazné barvě a na zlatém podkladu rozzáří stránky knihy jedinečným leskem. obrazy představují zvláštní styl, ve kterém jsou lidé a obličejové zobrazování s výraznou mimikou a gesty .

1 Zjevení Ježíše Pána Ježíše, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se vbrzku musí stát; poslal svého anděla a oznámil (je) s krze něho svému služebníkovi Janovi; (Zj 1,1)

Syn Boží se vykloní daleko z oblaku a vloží knihu Zjevení do příkrých

rukou Jana, který pod ním klesá na kolena. Přední stranu knihy zdobí sedm okrouhlých pečeti.

12 I obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který se mnou mluvil. Když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícnu 13a uprostřed těch svícnu kohosi podobného Synu člověka, oděného řízou a přepásaného kolem prsou zlatým pásem. 14Hlavu a vlasy měl bílé jako bílá vlna, jako sníh, a oči (byly) jako ohnivý plamen 15a nohy podobné třpytnému kovu, rozžhavenému v peci, a jeho hlas jako hlas množství vod. 16V

pravici měl sedm hvězd a z úst mu vycházel dvojbřitký meč a jeho tvář byla jako slunce, když svítí v (plné) své síle. (Zj 1, 12-16).

Vpravo dole Jan vzhlíží ke zjevení Syna člověka a pravou rukou si stíní oči, které jsou oslepeny jasem nebeského vidění.

Nad ním se zjevuje Pán Ježíš bez křížové svatozáře mezi sedmi hořícími svícný. Před ústy se má meč a sedm okrouhlých hvězd obklopuje jeho ruku, která je pozdvižena právě k oslovení sedmi hvězdně symbolizovaným obcím křesťanů. Kolem pasu má široký zlatý pás a tentokrát drží knihu bez pečeti.

Sedm vizí pro vydávání psaných listů je rozloženo do čtyř miniatur, z nichž některé jsou zdvojené. Na každém vyobrazení vystupuje Jan jako stařec se svými psacími potřebami, které se skládají z knihy a pisátka, před symbolicky vyobrazenými městskými náhledy, které mají vyznačovat příslušné družiny adresátů listů.

Z části nebes Kristus jako polopostava s široce nataženou rukou a vlnjícím

pláštěm přikazuje Janovi psát dopisy. Syn Boží drží v levé ruce buď svitek či knihu.

První výjev představuje na zlatém pozadí povolání Jana k podání svědectví. Postava svědka stojí níže, ve spodní části výjevu, s rouchem rozevlátým, jakoby právě ve spěchu kamsi pryč ze scény se náhle zastavil a obrátil hlavou vzhůru, odkud přichází to volání. Není to však žádný přírodní podnět. Je to zjevení, jak je znát z toho, že si Jan klade sevření špičky pravé ruky k čelu. Nahoře se mezi sedmi svícný objevuje postava v bílém rouchu nevinnosti, přehozená červeným pláštěm se zlatým pásem. Pravá ruka je

významně pozvednuta s napřímeným ukazováčkem, naměřeným k sedmi hvězdám. V ústech má meč, jako by byl do něho pevně zakousnut, a celkový výraz tváře budí dojem naléhavosti, a současně se zdá, že i jemu samému je takové počínání jaksi divné a málem krkolomné. Spíše budí dojem roztomilosti, než by působil úděsně. Sledujme tři různá znázornění daného námětu apokalypsy od sestry Veroniky III.OP, a vidíme spíše něžnost a roztomilost působení než něco strašlivého nebo úděsného.

Pán Ježíš se představuje jako mluvící k sedmeru neboli k plnosti církevních obcí. Jeho řeč je důrazná a ostrá jako meč. Někoho chválí, někoho kárá, někomu hrozí. Znázornění není přehnaně výhrůžné

ani jednostranně hroživé, ani mazlivě pochvalné, ale prostě věčné. Chválí své věrně za horlivost, vytrvalost a bdělost, s jakou se vyhýbají bludům, avšak vytýká jim, že její první láska ochladla, ale vyzývá k pokání. Také naší první životní láskou byl Pán Ježíš, když jsme se k němu přihlásili. Jak nám bylo tehdy dobře! A dnes? Polevili jsme, ochabli jsme? Není však pozdě na nápravu, lítost, pokání. T. Bahounek OP

+++

CHMÝŘÍ BODLÁKU

HLUBOKO V ZEMI
ZAPUSTIL KOŘENY
BODLÁK.
ROZKVELL -
VE VĚTRU VÍŘÍ,
TISÍC MIL
DO DÁLKY LETÍ
BODLÁKU CHMÝŘÍ.
POD CHLADNÝM NEBEM
NA ZEMI SPADNE
POKORNĚ, KROTCE.
NIKDY UŽ, NIKDY SE NEVRÁTÍ
KU RODNÉ STOPCE.
JÁ, STARÝ TULÁK,
TIŠE A BEZE SLOV
MYSLÍM TEĎ NA DOMOV.
TŘI ROKY NEZŘEL JSEM
ULÍČKU CHUDOU
PŘED SVÝMI VRATY.

TŘIKRÁT UŽ BEZE MNE
NA NÍZKÝCH PLOTECH
ODKVELTY BEZOVÉ LATY.
DO DÁLKY HLEDÍM
(PROSTORE, ŽIVOTE!),
PUSTÝ JE ŽIVOT, PUSTÉ JSOU DÁLKY :
CHLADNÉ JEN OHNĚM
NA KOPCÍCH PLANOU -
SIGNÁLY VÁLKY.
POD PLÁŠTĚM NOCI
VÁLEČNÉ VOZY
DRNČÍ A CINKAJÍ ZBRANĚ.
MYSLÍM SI MANĚ,
JAK BRZY UŽ, BRZY
DORAZÍŠ KE SRÁZU ŽIVOTA.
ROK - DVA - TŘI - ČTYŘI?
ÚDĚL TVŮJ BYTI TULÁKEM
JAKO TO BODLÁKU CHMÝŘÍ.
Tu Fu

+++

PROFILY SVĀTOSTI

Jiří Maria Veselý OP – HRDINA KŘESŤANSKÉHO ODBOJE /pokr./
Domů! — A doma?

Ve vládním vojsku v Itálii jsme již měli volnost, ale jedinou myšlenkou byl brzký návrat domů. Na tuto bolest nebyla nikdy a nikým dávana uspokojivá odpověď. Nebylo zpráv o domovu, jímž se přehnala válka a doma nevěděli nic o vládním vojsku. Mužstvo se začalo znovu obracet na P. dra Veselého, a to působilo stále více rostoucí odklon velitelství od něho a od jeho důvěrných spolupracovníků. Tím nedůvěra k novému velitelství v řadách vládního vojska jen rostla, zvláště když velitelství začalo potají vyšetřovati činnost P. dra Veselého, kterého všichni dobře znali, jako rozvratnou.

On sám byl z trestu dán mimo službu a celá činnost vojen. nár. výboru se zlehčovala a zesměšňovala.

Rozpory, jejichž ráz se dal těžko vystihnout, a které vyvrcholily nečekaným

zatčením dra Veselého.

Zatčení vyvolalo ve vládním vojsku nesmírné rozhořčení a rozruch. Velitelství totiž vysvětlovalo potom svůj čin písemným obviněním, že

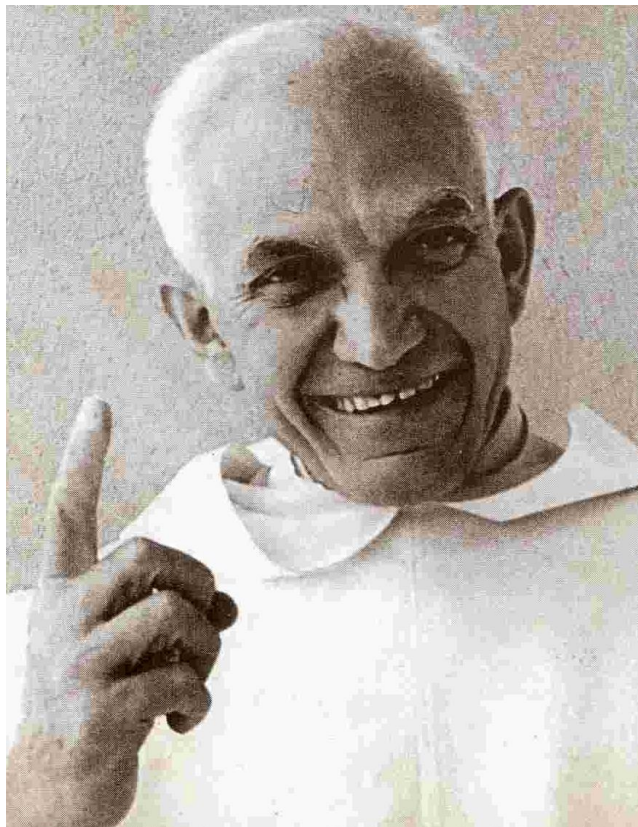
1. Dr Veselý byl ve službách německé zpravodajské služby a pracoval pro Němce;

2. že se neoprávněně vydává za předsedu národního výboru v Miláně, ač nebyl ani jeho členem;

3. že dr Veselý působil svou činností mezi vojáky rozvrat a připravoval vzpouru...

Při vyšetřování, zavedeném k prostudování případu

dra Veselého, nenašly se proti němu sice žádné důkazy, ale přesto byl dr Veselý dopraven do Prahy jako vězeň. Tam však příslušné vojenské úřady okamžitě prohlásily nařčení proti dru Veselému za naprosto neodůvodněné a nařídily jeho propuštění na svobodu. Za svou odbojovou činnost byl vyznamenán dekretem presidenta republiky vojenskou medailí za zásluhu první třídy...

Po válce spojenci postupně shromáždili vládní vojsko, čs. partyzány a slovenskou divisi v okolí Verony v jeden celek (asi 12.000 mužů).

UVĚZŇENÍ A NÁVRAT P. DRA JIŘÍHO VESELÉHO.

Pátek 4. května 1945, přišli ke mně ve Florencii asi tři z vysokých důstojníků (těžko by mohli vykazovat velkou odbojovou činnost) a řekli mi, abych jim předal velení, že mužstvo má dost »kněžské« vlády. Druhý den jsem nechal nastoupit všechny a řekl jim to. Po chvilce mrazivého ticha se rozburácela vřava a mužstvo chtělo, abych jim řekl jména. Ti tři se tlačili za mnou ke zdi. Řekl jsem: »I kdyby to byla pravda, neustoupím. My jsme vedeni vládní autoritou. Až ta rozhodne, ustoupím, ale ne jim, těm zrádcům, kteří pro osobní pohodlí obětovali životy svěřených lidí, kteří štváli naše lidi na smrt, kteří si vyprošovali od Němců nejnebezpečnější místa práce: ne jim, nýbrž československému lidu.

Chtěli po mě ověřovací listiny. Já je mám...

Ti tři a jim blízcí na mně zanevřeli k smrti a začali pracovat o mé zničení. Šofěři to zjistili a chtěli dát hlavního z nepřátel (mjr. S.) kuchařům, aby ho uvařili v kotli. Zabránil jsem tomu v poslední chvíli...

Den, kdy přijel zástupce velitele čs. vojenské misse pro Středomoří po prvé mezi vlád, vojsko do Florencie. Objal mě, řekl, že jsem legendární hrdina, že všechno ví. V hovoru jsem mu vytkl potom (5. V. 1945), že k nám měli přijít dříve, že to mohlo vše jinak dopadnout: že to budu nucen hlásit v Praze. A jeho přátelství ochladlo...

Byl jsem **obviňován z krádeží a podvodů. Pplk.Odstrčil a mjr.Zelenka zkoumají účtování z doby mého velitelství, aby se to dokázalo. Nedokázalo se nic...**

Na velitelství přišel nový důstojník, mjr. Jan Stanek, Slovák a ndpor. JUDr Tereba nám jej doporučil. Mluvil jsem s ním často a o všem. Podhora jej jmenoval náčelníkem štábu. Za nepřítomnosti Podhorovy mi dal tento přípis:

Pan mjr. duch. sl. Dr Veselý:

1. Podá hlášení — od koho a jak dostal rozkazy, aby zabránil přechodům jednotek i jednotlivců od vládního vojska k partyzánům a do Švýcar.

2. Vyjádří se k hlášení, které na něj učinili a asi učiní důstojníci.

3. Podá vysvětlení, jak naložil s radiem a všemi peněžními zálohami, které dostal z pokladny vládního vojska.

4. Podá hlášení, proč zadržel pro sebe osobní auto Fiat.

Náčelník štábu:

mjr. gšt. Jan Stanek, v. r.

Odpověď mjr. duch. sl. Dr J. Veselého:

k ad 1. Přechody jednotek i jednotlivců od vládního vojska k partyzánům i do Švýcar se děly podle písemných směrnic MNO ČSR z Londýna a podle písemných a ústních smluv mezi čs. národními výbory pro severní Itálii a nejvyšším velitelstvím italských partyzánů v severní Itálii (gen. Maurizio). Text smluv byl poslán naší vládě a schválen. Originály dokladů jsou v našem archivu,

který bude odevzdán čs. vládě v Praze. Osobní postup mjr. dr J. Veselého, předsedy polit. nár. výboru a místopředsedy vojen, výboru v Itálii, byl jednohlasně schválen celým národním výborem vojenským...

k ad 2. Mjr. dr J. Veselý odpovídá žádosti o zahájení kárného řízení proti své osobě a udáním, o němž viz přílohu adresovanou p. plk. Podhorovi.

k ad 3. Radio má plk. Moskorz. Mjr. dr J. Veselý dostal od vládního vojska zálohu 2.000.— Lir (slovy dvatisíce) na služební cestu potvrzenou v rozkaze. Jak s nimi naložil, jest jeho osobní věcí. Podotýká, že všechny peníze vládního vojska (8.000.000.— Lir) byly ušetřeny na Němcích předkládáním falešných účtů na rozkaz národního výboru, tedy dr. J. Veselého. Finanční stav dr Veselého nepotřebuje sanaci na účet vládního vojska, na což jsou svědkové. **Dr. Veselý financoval sám veškerou činnost vojenského národního výboru.**

k ad 4. Mjr. dr Veselý prosí, aby se mu dokázalo, že zadržel pro sebe osobní auto Fiat.

Poznámka: Všechny přítomné doklady budou předloženy čs. vládě v Praze. Bosco 19. VI. 1945.

P. Dr J. M. Veselý O. P.

K přípisu jsem přiložil stížnost:

Mjr. duch. si. dr Veselý Jiří.

S. V. 16. červen 1945. •

Věc: Stížnost na neoprávněné napadení. Pplk.Václavu Podhorovi, Bosco Chiesanuova.

1. Mjr. duch. sl. dr Jiří Maria Veselý žádá, aby proti němu bylo okamžitě zahájeno kárné řízení před řádnou kárnou komisí.

Důvod: Proti dr Veselému jsou beztrestně rozšiřovány vyhlané pomluvy a obviňování, na jejichž podkladě byl bez jakéhokoliv vyšetřování či dotazování z jeho strany postaven mimo službu, jak mu sdělil dne 15. června t. r. plk. Moskorz.

2. Mjr. dr Veselý podává žalobu pro urážku na cti na rtm. Kamlera Františka, bývalého příslušníka 7/1 roty, dnes u tak zvané skupiny Petřík. Kamler nazval v přítomnosti několika svědků mjr. dr Veselého »prvním největším zrádcem Čechů«. Svědkové: Rotný Šmíd Karel 7/1. roty a čet. Malý Vincenc 7/4. roty.

3. Dr Veselý žádá, ať plk. Moskorz okamžitě ustane ve zlehčování práce čs. vojenského i politického národního výboru. Plk. Moskorzovi byly předloženy doklady o práci výborů a on sám přikázal přítomným důstojníkům, aby o této»veliké, nedosti známé práci« informovali u praporů. Zlehčuje však tuto práci dále.

4. Mjr. duch. sl. dr Jiří Veselý žádá pplk. Podhoru o vy-světlení těchto věcí:

a) ať dokáže, že »dr Veselý si jezdil autem po Miláně, místo aby se vrátil k útvarům«, což řekl před svědky (i civilními osobami);

b) jakým právem obviňoval před týmiž svědky, že se dr Veselý dopustil ilegální dispozice vojenskými penězi, jako by si je nechal pro sebe nebo falšoval účty;

5. Nebude-li okamžitě zakročeno ve smyslu žádosti, dr Veselý se obrací na autority spojenecké, po případě ruské.

Poznámka: Dr Veselý činí pplk. Podhoru odpovědným za všechny škody, které mohou vzniknout z nedoručení dopisů do Vatikánu, v němž dr Veselému zabránil, ač byl o vážnosti otázky zpraven.

P. Dr J. M. Veselý O. P.: Stěžoval jsem si hlavně na zákaz konání duchovní služby a proč jsem nebyl napřed vyšetřován...

Podhora se vrátil 19. června a hned mě volal. Byl klidný a mluvil slušně. Četl již mé odpovědi. Řekl mi tehdy přátelsky, že u něho proti mě zakročuje Petřík. Dále dr Sulák, protože prý zlehčuji důstojníky vládního vojska..."

Vysvětlil jsem mu tehdy všechno a on to přijal s omluvou, že byl špatně informován...

Ze spolupracovníků dra Veselého u vlád, vojska nebyl ani jeden zatčen, ani jeden popraven. Dr Veselý maskoval před Němci svou činnost mistrovsky: své časté schůzky s partyzány kryl buď cestami za »šmelinou« nebo předstíraným »prostopášným« životem...

Když německý styčný důstojník viděl večer brát dra Veselého kolo a odjíždět, uklidňoval ho pplk. Vondráček, zasvěcený do všeho: „To víte — víno — děvčata —“, a Němci věřili, zatímco dr Veselý jel na noční schůzky s partyzány a vracel se ráno přímo do své práce, vyčerpán, ale s úsměvem z víry a lásky ....

Jedním z četných obvinění z Milána bylo též nařčení ze špatného života. Nepřátelé chtěli, aby aspoň církevní představení zakázali dru Veselému pobyt v Itálii, nešlo-li odstranit ho jinak. ...

V době uvěznění dra Veselého, členové vyšetřující komise z Bosca jeli do Milána a vyšetřovali tam všechny přátele dra Veselého a hledali u nich proti němu materiál...

ZÁVĚR

Pravda Páně vítězí.

Poslední útok.

Kolem 15. dubna 1946 byl volán dr Jiří Veselý O. P. na SNR. Tam mu gen. tajemník Jaroslav Orálek dal k vyjádření tento přípis:

Ministerstvo informací.

Praha dne 11. dubna 1946.

Číslo 3962/46-1.

Československý odboj v Itálii.

Titl. Důvěrné.

V československém deníku »Mladá Fronta«, který vychází v Praze, v čísle 97. z 31. srpna 1945, objevil se článek s nadpisem »Osvobozovací hnutí Čechoslováků v Itálii«, který byl napsán po interviewu s prof. dr Jiřím Maria Veselým...

Kdo je tento J. M. Veselý, který říká o sobě, že je vůdcem československého hnutí v Itálii ?...

Po dohodě s Komitátem osvobození dal se Veselý přijmout Němci jako český kaplan. A zde rozvinul svou propagandu »vyčkávací«. Němcům nezůstalo mnichovo chování zatajeno, ale dovolili mu to, aby svou přesvědčovací akcí zrazoval vojáky, kteří si přáli desertovat tím, že je přemluvil, že je nutno nechati zráti určité situace, které by dovolily »konečnou akci«....

Mnich způsobil, že desertování, které čítalo stovky vojáků, se skutečně snížilo... Přesto však 800 Čechů desertovalo a přešlo do partyzánských řad...

Ve Veroně shromáždili Spojenci do dvou různých táborů Čechy, kteří kolaborovali a ty, kteří bojovali s partyzány. Ti poslední, rozzlobeni na krajany, kteří zůstali pod německou vlajkou, když dostali jednou kaplana do rukou, neváhali ani chvíli a zatkli ho pod obviněním z velezrady. Obvinění bylo však nakonec vzato zpět, takže Veselý byl osvobozen. Od této chvíle započala pomlouvačná propaganda proti italským a českým partyzánům. ...

P. Veselý dostal právě zmíněné číslo »*Riscatto*« také z Milána.?. Poslala mu je rodina Candiani, již na věc upozornil prof. dr Fzio Franceschini z Katol. university s naléhavou žádostí, aby se něco proti článku podniklo. Všichni text odsuzovali jako podlost.

Byla to tvrdá a zákeřná rána, dobře vypočítaná, aby vl. vojsko bylo potupeno v očích starých italských přátel a aby dr Jiří Veselý byl sesměšněn v místech, kde učil a kde ho znal dobře každý. Tím těžší rána, protože vlastně hlas z ciziny, hlas jednoho z těch, s nimiž jsme bojovali proti útisku, nás označil zase jako zrádce právě ve chvíli, kdy jsme byli doma téměř očištěni....

Jeden z příslušníků ital. odboje uveřejnil dne 19. dubna 1946 ve »Svobodném Československu« rozhořčený článek:

»*Mladá fronta*« (16. dubna 1946) vyvrátila článek nějakého Luigiho Cecchiniho, uveřejněný v celkem neznámém časopise »*Riscatto*« z Milána. Obsah článku je nepravdivý, forma vulgární. Proti Cecchinimu jsou v proudu příslušná opatření, aby jeho článek nepůsobil rozporů mezi českými a italskými partyzány. — Napadl totiž Cecchini neoprávněně českého vojáka...

Článek nepsal italský partyzán. Italské ústřední vedení partyzánského odboje v Lombardii (Milán) dalo čs. odboji v Itálii vysvědčení plné úcty a díky...

Drahý otče Jiří.

Obdržel jsem včera od slečny Candiani »prohlášení« pro »Riscatto«. Právě dnes jsem byl u šéfredaktora, plukovníka Basile, a měl jsem s ním rozhovor trvající více než hodinu za přítomnosti autora článku proti Vám, Luigi Cecchiniho. Popisuji Vám fakta:

1. Cecchini napsal článek na základě dokumentace, kterou mu poskytl jeden Čechoslovák žijící v Miláně, který si dal také předložit kartáčový výtisk, potom koupil 20 výtisků novin a zanesl je do Prahy.

2. Z různých náznaků o osobnosti tohoto informátora jsem pochopil, že se jedná o pana Hanzlíka. Také jsem pronesl jeho jméno a to jméno nebylo

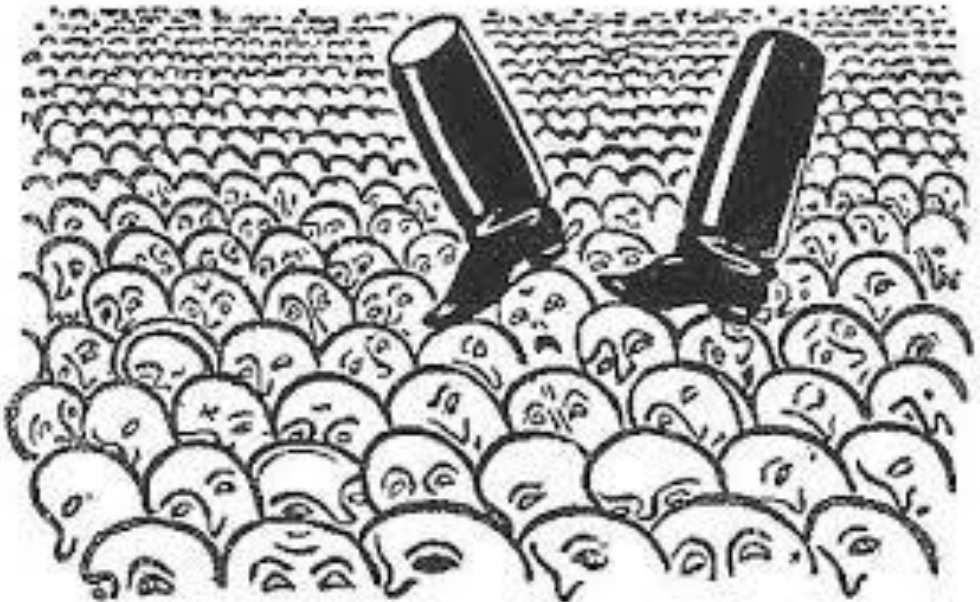
vyvráceno, i když oficiálně plukovník Basile chce mítí napřed souhlas dotyčného, než nám jméno zjeví. V každém případě je jisto, že jde o něho....

Zjištění autora bylo tedy jasné. Bylo nám to těžko uvěřit. Tušili jsme však, že útok v »Riscattu« bude asi jen přípravou na offensivu v ČSR. Bylo tomu tak. Dne 23. května 1946 přineslo »Svobodné Československo« Hanzlíkův článek...

V této době ministerstvo informací a MNO měly již zjištěno, že článek v »Riscattu« je vlastně ovocem práce Hanzlíkovy. MNO sledovalo tuto věc s velkým pochopením pro příslušníky býv. vládního vojska, hlavně po velmi jasném a příznivém prohlášení ministra nár. obrany, arm. gen. Svobody, jež učinil dru Veselému. Dr Veselý byl svědkem, že byl dán úředně pokyn redakci »Svobodného Československa« asi 20. května, že nemá od Hanzlíka žádné články proti italskému odboji uveřejňovat...

Po pětihodinové diskusi se zjistilo, že pan Hanzlík je osobním nepřitelem dr Veselého a všechno jeho počínání jest nutno brát z tohoto hlediska. To řekl Hanzlík sám. Dále, že důvodem nepřátelství jsou pavlačové klepy, vzniklé z výroků paní Hanzlíkové, které prý dr Veselý rozšiřoval. Hanzlík kromě toho prohlašuje, že jeho paní je stranická a zaujatá, avšak že on jí nepodléhá.

Ve věci čs. odboje v Itálii, vedeného dr Veselým, se zjistilo:

a) že p. Hanzlík sice mluvil jménem čs. partyzánů v Itálii, avšak že s nimi navázal spojení až po konci války, před tím do jejich činnosti zapojen nebyl, ani neměl od nich zpráv, ač působili pouhých 30—50 km od Milána, kde p. Hanzlík bydlil. V horách byl jen několik dní, na návštěvě u Italů.

b) že p. Hanzlík skutečně předával dru Veselému směrnice od čs. vlády z Londýna, ježto chodily na jeho šifru (Algáni — AI — Hanzlík). Poněvadž mezi těmito zprávami jsou jasné rozkazy ...

c) že celá odbojová činnost vedená drem Veselým se opírala ve všem o tyto jasné směrnice čs. vlády z Londýna, o rady čs. voj. rev. N. V. u vlád, vojska a o písemné dohody s italskými vlastenci. Nešlo tedy ani zde o osobní fantasmii dra Veselého ani o pošetilé napoleonské plány. Dr Veselý byl zapojen vlastně do pražské odbojové činnosti »NAREV« zásluhou a přičiněním p. pplk. Karla Emingera, který spolu s gen. Emingerem vymohl přijetí dr Veselého za duchovního k vládnímu vojsku přes odpor Němců. Proto mezi odbojovou činností dr Veselého a vládního vojska nelze vůbec činit rozdíl, neboť vládní vojsko stojí plně za dr Veselým. Totéž postavení zaujímá i nynější zatímní výbor SNR — čs. odboj v Itálii 1944/45.

d) Třebaže cílem dr Veselého bylo připravit přechod celého vládního vojska, neupouštěl ani od organisování malých přechodů, v čemž mu p. Hanzlík dokonce pomáhal (most na Ticino). Některé Hanzlíkovy nezdrary jasně potvrdily správnost postupu dr Veselého (přechod praporů 6, 7, 8). Dr Veselý nikdy nehrozil vojákům čs. vojenským soudem pro desertci. Arconatiho dr Veselý nikdy neviděl.

e) Hanzlík sám doznává, že nebyl oprávněn ke kritice čs. odbojové činnosti v Itálii a prohlašuje, že tuto nikdo nemohl vést, jen dr Veselý. Hanzlík nepřevédl k partyzánům žádného vlád. vojáka, ač s nimi měl osobní styky.

II. Pokud jde o článek v »Riscatto«, doznal p. Hanzlík::

1. že donesl z Milána 20 výtisků zmíněného časopisu a v Praze je rozšiřoval;
2. že dával autoru (Luigi Cecchini) materiál k sepsání článku;
3. že prováděl korekturu kartáčového výtisku článku a některé věci tam škrtl.

Pak článek dal k tisku. (Totéž nám hlásili z Milána.)

Nic nenamítal na to, že některé výrazy v italském článku jsou doslovně

obsaženy v jeho hlášení proti dr Veselému, jež podal v červenci 1945 v Miláně na konsulátě (»velký den« — »Napoleon«).

Bylo také zjištěno, že v hlášení o činnosti a

dosavadních

článcích dr Veselého nenachází se ani

VÁCLAV VEVERKA

Jak vidíte sami. Za mnou již přicházení účastníci mírové konference, vyzbrojeni těmi nejpádňějšími argumenty...

jeden útok nebo obvinění na někoho, kdežto články a hlášení Hanzlíkova jsou

plné hanlivých výrazů. MUDr Staudek podotýká, že o těchto nepravdách sám přesvědčil pana Hanzlíka již v červenci 1945 na konsulátě v Miláně. Byl tedy p. Hanzlík informován o pravdě už tehdy.

III. Konstatovalo se, že vlastně z těchto pramenů (Hanzlíkovo prohlášení proti dr Veselému ze dne 4. července 1945 v Bosco atd.) byly zaviněny další věci:

A. zatčení dr Veselého;

B. špatná pověst a ohrožení existence dr Veselého a celého vládního vojska;

C. rozpor mezi vládním vojskem a partyzány;

D. zneuctění dobrého jména českého vojáka v Itálii, tedy v národě, který na čas oficiálně bojoval po boku Němců proti nám. Hanzlík měl své věci vyřizovat legální cestou. Na podobné články neměl práva, i kdyby měl pravdu, ježto jde o čest ČSR;

E. zesměšnění čs. vládních orgánů, které vlastně naletěly klepům tohoto frátera (dr Veselého);

F. zesměšnění čsl. lidu a vládního vojska, který si z prolhaného frátera učinil národního reka.

Vyšetřující důstojník vybízí ke smíru. Dr Veselý OP podává Hanzlíkovi ruku jako znamení své dobré vůle. Hanzlík přijímá.

Navržený smír se může brát jako skutečnost teprve uveřejněním vyhovujícího odvolání. Znamená budoucí zastavení útoků. Neznamená rozhodování o trestuhodnosti jednání Hanzlíkova. To se ponechává příslušným úřadům.

Přítomni byli jako svědkové: mjr. gšt. K. Eminger, MNO.

mjr. gšt. VI. Vondráček, Litoměřice,

škpt. zdrav, dr Fr. Staudek, DOV Turnov,

P. dr Jiří M. Veselý, O. P., Praha I., Husova 8,

šrtm. Zvoníček, Alois Hanzlík,

škpt. Hašek.

Pak p. Hanzlík odejel do Itálie a podal nová udání. Ale ministerstvo nár. obrany vydalo závěrem o celé věci toto prohlášení:

Ministerstvo národní obrany.

Hlavní správa výchovy a osvěty.

Po objektivním vyšetření na popud ministerstva informací bylo zjištěno, že jak článek v časopise il Riscatto, tak i uveřejněný dopis p. Hanzlíka neodpovídají skutečností a byly založeny na mylných informacích, což pan Hanzlík vlastnoručně před svědky potvrdil.

Praha, dne 2. října 1946.

Náčelník Hlavní správy výchovy a osvěty: plk. JUDr Jaroslav Procházka v.r.

Dne 13. dubna 1947 bylo slavnostní prohlášení uznání II. italského odboje a vřazení jeho příslušníků do Svazu nár. revoluce. Bylo to v Národním domě na Smíchově, kamž se sjeli delegáti z celé ČSR.

Hlavní projev učinil br. předseda dr J. M. Veselý na téma: »Význam a účast býv. vlád, vojska v odboji v Itálii«,

V projevu shrnul počátky našeho odboje v Itálii, označil hlavní místa boje, který byl v městech Řím, Ferrara, Bologna a Milán.

Náš odboj měl 5 přesně stanovených cílů, pravil dr Veselý:

1. Navázat přátelský styk s illeg. skupinami v sev. Itálii, jejichž střediskem byl Milán.

2. Provádět veškeré akce odbojové se souhlasem naší vlády v Londýně.

3. Navázat spojení s armádou maršála Tita a tím i s vých. frontou SSSR.

4. Zapojiti se na jižní americkou frontu v jižní Itálii.

5. Navázat spojení s čsl. vojenskou missí v jižní Itálii.

O těchto bodech podal br. předseda velmi zajímavý a obsáhlý výklad, ve kterém zdůraznil všechna nebezpečí, která provázela odbojové akce.

Přes tato nebezpečí přešlo prostřednictvím ital. partyzánů 870 našich bratří k čsl. zahraniční armádě.

Zmínil se o našem odzbrojení 4. října 1944, které opět dokázalo, jakou »důvěru« k nám Němci chovali.

Ve své řeči vzpomněl 70 našich bratří, kteří věrně položili své životy za vlast a svobodu národa.

V závěru svého projevu promluvil br. dr Veselý o svém zatčení dne 8. V. 1945 a věznění, které bylo provedeno na základě falešných obvinění.

Za obsažnou řeč byl br. předseda odměněn bouřlivým potleskem.

Zde bych se chtěl zmínit, že navazování našich prvních diplomatických styků po válce v Itálii bylo velmi obtížné. Po dobytí Říma v červnu 1944 nevěděla čs. vláda v Londýně, má-li mne tam poslat jako vojáka či civila, konsula či vyslance, a nevěděli to dobře ani spojenci. Diplomatický sbor v Římě odmítl evakuaci a zůstal na místě — proto diplomaté tam byli — ale předváleční.

Itálie byla poraženou zemí, jež se sice přidala bojovně k vítězům proti Němcům ve svobodné polovičce jako cobeligerant, ale mírová smlouva s ní nebyla, a nadto musela Itálie ještě nějak oficiálně odvolat své závazky proti nám z Mnichova. Na konec jel jsem do Říma v září 1944 už jako vyslanec a gen. konsul. Měl jsem si však toto uznání u spojenců sám vydobýt.

Dne 6. září jsem přijel a 14. již prohlásila slavnostně před celým světem italská vláda, že anuluje vše, co souvisí s Mnichovem... (Naše pozn: To dodnes neučinilo ani Německo, ani Británie, ani Francie).

S Italy byli jsme tedy od té doby v téměř normálních stycích, ...

Prohlásili naše jednotky za vzdavší se nepřátelské vojsko — surrendered forces — a nedávali jim ani takové přídělky, jako měli něm. zajatci na pracích.

Chtěli jim vzít materiál a zbraně a pustit domů jen osoby. Bránili jsme se, jak jsme mohli — a ubránili, a naši konečně odjeli se vším všudy. Ale uznat naše vojáky za spojenecké nechtěli. Ze začátku se zdálo, že je uznají a chtěli jim dát i uniformy khaki, ale neměli letní. Pak najednou se to obrátilo.

Když jsem po tom pátral u admirála Stone a šéfa kontrolní misse, velmi byl zdrženlivý, až najednou z něho vyšlo, co že budeme s nimi doma dělat, že prý je všechny asi pověsíme —

Nějaká mocnost si asi pospíšila a očernila nás jako »krvavé bolševiky« a pod.

Pozn.: Dr Jiří Veselý O. P. dosáhl ještě v dubnu 1945 skutečně uznání vládního vojska za spojeneckou jednotku.

Třebaže tedy 15. březnem byly přerušeny diplomatické styky mezi Československem a Švýcarskem uzavřením našich zastupitelských úřadů u švýcarské vlády (vyslanectví, konsuláty), zůstal ve Švýcarsku úřad stálého delegáta Československé republiky při Společnosti národů a u Mezinárodního úřadu práce... Toto privilegované postavení nám umožnilo ve Švýcarsku tvrdit, že na mezinárodním poli Československo existuje stále a že pouze byly přerušeny vlivem násilných okolností styky mezi státem a Švýcarskem... Museli jsme však býti velmi opatrní. Hlavně v letech 1939 až 1941 nemohly býti prováděny větší akce, protože mezinárodní situace byla velmi stižena, hlavně po stránce vojenské.

V okamžiku, kdy se německá fronta překlenula přes nás a Ženeva byla tak obklopena německými vojsky, že skoro za námi stály německé tanky, stali jsme se v Ženevě velmi důležitým pozorovacím bodem... právě toto zaklínění Ženevy do německého moře dávalo nám velkou možnost k práci...

Je mi velikou ctí, že mohu dnes osobně poznat hlavního představitele tohoto mistrně organisovaného hnutí, které bylo soustředěno pod krycí značkou »Jiří Algani« za níž stál, jak se později zjistilo, dr Jiří Maria Veselý, podporovaný svými krajany a celým vládním vojskem...

Duchovním a ideologickým střediskem milánské kolonie byl dominikánský klášter Santa Maria delle Grazie, v jehož refektáři je slavná Večeře Páně od Vinciho. Žil tam od roku 1940 P. dr Jiří Maria Veselý O. P. jako profesor slavistiky na milánské universitě...

Milánské středisko zorganizovalo dokonalým způsobem odbojovou síť u vládního vojska, což se umožnilo dobrovolným nastoupením dra Jiřího Veselého jako majora duchovní služby k vládnímu vojsku...

A jednalo se. Kromě s čs. vládou a s Titem, mělo ilegální odbojové hnutí u vládního vojska ještě spojení s jihoitalskou americkou armádou, jíž prokazovalo důležité zpravodajské služby prostřednictvím tajných vysílaček, za což dr Veselému O. P. osobně poděkoval po válce velitel zpravodajské služby americké, generál Hume...

V Itálii zatím stále přibývalo desercí vládního vojska, až to vzbudilo pozornost Němců a ti zbavili vojsko těžších zbraní a odsunuli je na území, kde

přechody a styk s partyzány byly značně obtížné. Zpráva »Algani« 4. září oznamovala, že výbor navázal styky se Slováky respektive se slovenskou divísi, která byla na pochodu z Rimini k Padově. Zpráva Alganiho ze 16. září 1944 hlásila, že styk se Slováky je navázán a byly dány pokyny blízkým českým jednotkám, aby v příhodné době převzaly Slováky pod své vedení. Byl vytvořen ústřední vojenský orgán, který řídil stále obtížnější přechody našich vojáků ke spojencům do Francie a Švýcarska.

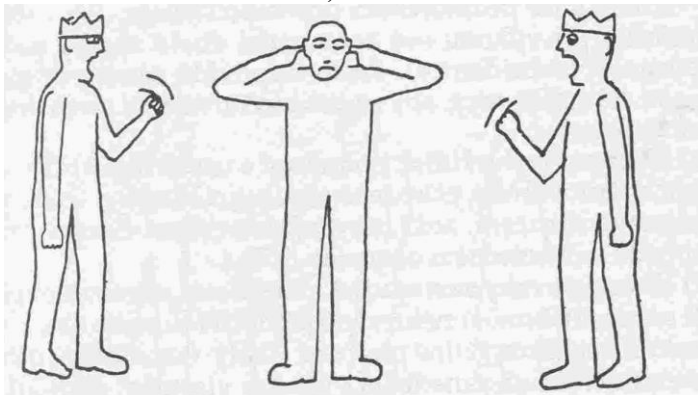
V té době dával generál Ingr přes dr Kopeckého pokyn Alganimu, aby vyrozuměl všechny protektorátní a slovenské jednotky v severní Itálii, které mají možnost dostat se k vojsku maršála Tita, že československý vojenský attaché u maršála Tita získal souhlas k organisaci samostatných československých jednotek, které budou součástí československé branné moci a podřízeny československému vrchnímu velitelství...

Říjnové zprávy Alganiho hlásily, že Němci úplně odzbrojili vládní vojsko a poslali je do území mezi Ve-ronu, Rovigo, Treviso a Padovu. ...

Po odzbrojení vládního vojska (říjen 1944 — únor 1945) vedl odboj vládního vojska podplukovník Vondráček s drem Veselým. Po odsunu pplk. Vondráčka do vlasti přešlo řízení odbojové akce znovu na dra Jiřího M. Veselého O. P. a dra Staudka...

Dr Jiří Maria Veselý O. P. děkuje:

»Přátelé — bratři. Když jste byli opuštěni protektorátní Prahou a všemi, těšil jsem vaše nemocné, navštěvoval jsem vaše vězně, posiloval vaše umírající, pohřbíval vaše mrtvé, staral se o vás živé a starám se. Vidím vás stále před sebou, tisknu vám všem ruku a čekám, že nezklamete.

Děkuji Bohu, že jsem vás poznal. Mezi vámi jsem pochopil teprve velikost a krásu české duše...

Pravda a čest je více než všechno. A zvítězí sama. Jako kněz jsem k vám přišel, jako kněz odcházím. Já jsem se přidal k Boží politice. Bůh je také demokrat. Stačí mu však dvě strany: na pravici — na levici: strana života a smrti. Držte se na Boží pravici a jinak dělejte, co chcete.

Bojoval jsem po vašem boku jako člověk —• o vítězství svobody, která je podmínkou každého lidského života a největším bohatstvím. Jako kněz — o vítězství lásky, která je největším štěstím v tomto životě. Jako dominikán — o vítězství pravdy, která je světlem. A tma je smrt duše. Nebojoval jsem proti rase ani proti lidem, nýbrž proti zlu. Člověka jsem miloval každého, i nepřítele.

Poznámka k druhému vydání:

Čekal jsem, že kniha vzbudí hlučnou reakci, zatím však způsobila ticho — hluboké, přátelské ticho. Mlčení je v lásce sladší než slovo, aspoň mezi námi lidmi. A celý život je láska, i toto dílo. Smysl pro spravedlnost žije v našem národě stále.

Mně potěšilo nejvíce to, že většina pochopila, že my jsme v Itálii i doma zažili vlastně veliký div Boží pomoci, abychom se vrátili k bratrské lásce. A že

nám to zprostředkovaly tytéž milosrdné ruce, které utkaly Kristovu suknicí, neroztrženou, nesešívanou, ruce Mariiny. Co Ona chce, se stane.

V jejích rukou je Dítě. A Dítě na Hostýně má stále v pěsti chuchvalec blesků proti Tatarům

....

Praha, Vzkříšení
1948.

Dr Jiří Maria Veselý O.
P.

/J.M.Veselý OP,
F.Staudek, Čs.odboj v Itálii
1944-45, Závěr, Olomouc
1948 Krystal/

Třebaže v ČSR
nikdo neprokázal
nějaký zločin otce
Veselého, byl
**bolševickou mocí
nezákonně uvězněn
v koncentráku**

v Želivi /1950-1955/. Tam onemocněl smrtelnou otravou krve, z níž byl zázračně uzdraven na přímlovu Hyacinta M.Cormiera OP. Po propuštění směl

pracovat jen jako dělník. Tedy působil jako dělník při archeologickém výzkumu Velehradu. Od r.1968 působil v Římě.

Když se Otec J.M.Veselý OP vracel po roce 1989 z Říma do vlasti, šířila se šeptandou dominikánským řádem pomluva, že se mu nemá nic věřit, protože si všechno vymýšlí a lže o svém působení v exilu. Tak byl vystaven nové vlně znevažování od vlastní duchovní rodiny, a musel se znovu obhajovat a čelit pohrdání a výsměchu nejbližších.

V rádech bývá zvykem, že navrátilce z exilu smí dožít, kde si vybere. To mu však nebylo dovoleno. Pokud chtěl dožít v pražském klášteře, bylo mu to představeným řádu zakázáno, když prosil o dožití v brněnském domě na Pellicové ulici, kam si už nastěhoval své věci, bylo mu to představeným řádu zakázáno. Dům byl uzamčen a rychle prodán, věci o.Veselého se z domu ztratily, otci Tomášovi bylo zabráněno ve vstupu do domu otcem Norbertem. Podle požadavku provinciála napsal o.Veselý o svých zkušenostech z exilu tzv. *“Bílou knihu“* /viz Rosa mystica 200505; <http://www.cormierop.cz/KVETEN-2005.html>. Poté řekl: „Pokud mne provinciál exklaustruje, tedy bych odešel dožít do rodného Protivanova.“ Nestalo se. Byl nucen odejít do Olomouce, kde dožil... T.Bahounek OP

+++

ZTEPILÝ STŘELČE...

ZTEPILÝ STŘELČE MŮJ OSTRÁŽITĚHO GESTA,
PŘÍZRÁKU S PUŠKOU V ROZVODNĚNÝCH SNECH!
NEPŘEBÍREJ MĚ, ABYCH BYL STÝM ZE STA,
MOU DUŠI NEDROB PO DROBTECH!
NEDEJ, AŽ DOLE V HANBĚ SMRT MĚ ZDÁVÍ.
ODĚJ MĚ S NOCÍ VE VÍTR A LED.
VYPLAŠ MĚ Z JITRA NAD JEZERNÍ TRÁVY.
A MĚŘ, VŠE SKONČENO. A STŘEL, AŽ DÁM SE V LET.
ZA ZVUČNOU VÝŠKU MÉHO SBOHEMDÁNÍ,
VY, JIMIŽ POHRDAL JSEM KDYS,
DOMOVA MÍRNÉ, PŘÁTELSKÉ VY DLANĚ,
DĚKUJI VÁM, NA ÚSTA BYCH VÁS TISK.

Boris Pasternak

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

Ó, přelíbezná nebeská Panno Maria! Tebe ze všech krás jakoby lilii v údolí vyvolila propast Boží moudrosti a vědomostí, abys počala a zplodila ze svého panenského těla touhu všeho světa.

Ó, čistá paní, když ti učedníci s pláčem oznamovali, že tvůj Syn je zajat, pronikla tě, matko, do poslední žilky děsivá hrůza. I šla jsi k bráně Annášova domu, zda bys tam synáčka neuvíděla. Veřejně tě však odtamtud odehnali, nesměla jsi dovnitř. Proto ses hořce rozplakala a lkala jsi: „Ó, můj miláčku a zrcadlo očí mých — kdo dá mým očím moře slz, abych hořekovala nad přehrozným zločinem, který mi spáchali této noci na něžném synáčkovi?“

A potom jste s Marií Magdalenou obcházely, zda byste snad přece aspoň nezahledly milovaného Mistra na smrt ztýraného. A když jsi slyšela svatého Petra, knížete sboru dvanácti, jak ho s přísahou zapírá, paní má, když jsi slyšela o všem, čeho se na něm z nenávisti dopouštěli, až ses hrozným hořem málem zhroutila, a když svatý Petr vyšel a líčil ti, jak žalostně zohavili Synu tvář, zaplavilo ti srdce nesmírné hoře, Ó, růžový kvítku.

Když potom časně zrána vedli Syna z domu kněze Annáše do paláce Kajfášova, viděla jsi ho cestou i jeho líbeznou, lahodnou tvář, jež ti plnívala srdce blahem, jak je žalostně popliván. A když jsi šla s nářkem k němu a chtěla jsi ho obejmout, odháněli tě zlostně od něho hrubými slovy a hrubýma rukama.

Avšak nyní patříš na něho, jak věčně vládne oslavený. Přijmi mne, čistá paní, ve zvláštní ochranu a vypros mi, aby mě tvůj jednorozený Syn chránil od jakékoli nezřízenosti v životě, od nezřízené lásky a od zhoubné důvěrnosti, a aby mi udělil milost, že ve mně sladce poroste jeho utrpení, tak aby mi zhořkla jakákoli jiná slast.

Ó, bezpečné útočiště všech hříšníků, přelaskavá Panno Maria! Když vedli tvé dítě na smrt, nemohla ses k němu protlačit velkým množstvím lidu — i spěchaly jste s Maří Magdalenou jinudy napřed. Tam se s tebou setkal, vysílený až běda, a sklonil se k tobě a řekl jen: „Ach, Matko!“ — jako by pravil: Děkuji ti za vše, cos mi kdy učinila — a zvláště za věrnost až doposledu, že jsi věrně vytrvala při něm, když ho kdekdo opustil, spěla za ním v největším hoři až pod šibenici kříže, a když ho svlekli do naha, zahalila jsi ho vlastním závojem. — Ó, milostná růže všech milostí, jak se ti zachvívalo srdce při děsivém bušení hrozných úderů kladiva, když probíjeli tvé dítě, jak ti potřísnila roucho předrahá krev, jež stříkala z ran tvého jedináčka!

Překypovalo ti tehdy srdce hořem a žalem, neboť jsi viděla, jak tvůj syn, jenž se v dětství na tebe, něžnou matku, líbezně usmíval, visí potupně před tvýma očima v převeliké trýzni a soužení, jak na něho kydají kdejakou hanu — a tys mu nesměla nijak ulevit. To ti mnohonásobně proklálo duši mečem, jak prorokoval stařec Simeon. Pak tě svěřil Syn milému učedníku Janovi.

Když jsi potom spatřila, jak mu probodli bok ostrým kopím, div ses nezhroutila do mdlob — neboť tím ti vzali, matko všech milostí, veškerou útěchu pro spásu lidstva.

Nuže, milovaná naše orodovnice, obrať proto ke mně milosrdné oči a připomeň svému Synu, co bolesti a žalu jsi vytrpěla při jeho umučení, aby mě na tvou líbeznou prosbu naučil umírat světu a aby ze mne učinil člověka podle

svě vůle, aby nikdy ode mne s hněvem neodvracel slitovnou tvář a dal mi stálost v jeho nejmilejší vůli až do smrti.

Ó, překrásná Panno! Tvé žalostné vzezření budilo soustrast v mnohém srdci, i v srdci protivníků, jako bys byla jejich vlastní matka, když viděli, jak nesmírně hoře a bol nad milovaným Synem ti mučí čisté srdce. — Kdo mi otevře duchovní zrak, abych tě viděl tak zbědovanou stát pod křížem, abych viděl, jak oddaně objímáš, mateřsky něžně celuješ a s láskou tiskneš na srdce planoucí láskou paže jednorozeného Syna, když je snímali s kříže!

Ach, Pane Bože, kéž bych byl viděl spásu života svého, když jej sňali s kříže, jak bědně se ti choulil bez vlády na mateřském klíně! Kéž bych býval také svědkem tvého hořkého lkání a žalostného nářku a bolného vzlykotu nad tím, že ti krutě umučili líbezného Synáčka a tak tě oloupili o veškerou útěchu!

Ach, milý Bože, kéž bych byl viděl, jak se v tu bolestnou chvíli miláček svatý Jan vrhl na srdce svého Milovaného, jak svatý Petr přichvátal a hoře se rozplakal, jak Maria Magdalena truchlila s němým bolem o mrtvého Mistra, jak svatý Jakub vzlykal a hořekoval nad svým bratrem, nad tváří, jež mu byla velmi podobná, a jak všichni ostatní učedníci vzlykali a bolestně lkali nad milým Mistrem.

Ó, čistá Panno, jak nesmírný byl krutý bol, jenž ti drásal čisté srdce, jak nesnesitelná úzkost ti je zavalila! Ach, přesladká Panno, hle! prosím tě, abys neustále živila svým utrpením v mém srdci oheň lásky k tvému jednorozenému Synu, a abys mne uchránila, jediná záštitu všech hříšníků, od veškerého protiventství. Amen.

Ó, přetékáající studnice veškeré slasti, líbezná nebeská Panno! Když ti tedy nelítostná smrt oloupila milované dítě, Vykupitele lidstva, a když tě, požehnanou mezi ženami, najednou připravila o milostnou útěchu a o sladkou lásku, v jaké jsi s ním drahá léta žila, žádala jsi plačíc a lomíc rukama, aby ti nechali Syna před chvílí dokonavšího aspoň mrtvého a takhle nad pomyšlení zohaveného, když ti ho nenechali živého a okouzujícího krásou všechny lidi. A když odepřeli, prosila jsi, aby tě pohřbili s tvým miláčkem. A když ti i to odepřeli, vrhla ses na hrob ztrápena bolem. A když tě tvůj ochránce Jan odtamtud odváděl, štkala jsi žalostně, aby nebyl tak nelaskavý a krutý a neodtrhoval tě od nejsladšího Synáčka a aby dovolil, abys tam, u něho, dotrpěla. Tehdy, Ó, nedostižný vzore čistoty, vstoupily soustrastí slzy do očí všem, kdo stáli kolem.

Když tě potom milený učedník proti vůli odvedl od hrobu a vedl tě do města, Ó, přerozkošná Panno, jaká podívaná se naskytlá lidu, když tě viděl jít v zakrváceném rouchu, ještě jak ti je potřísnila teplá svatá krev, když jsi stála pod křížem! Tála tehdy i kamenná srdce soustrastí.

Avšak jak ukrutně tě drásala Synova muka, tak nesmírně ses radovala, když se ti po zmrtvýchvstání ukázal oslavený. A nyní jsi od milovaného Syna vyvýšena v nebeském královském paláci za vznešenou choť nejvyššího krále

nade všechny nebeš'any a jsi tam zvláštní přímluvkyní všech hříšníků, když tě Bůh tak poctil.

A proto, Matko milosrdenství, rozestři nade mnou svůj rudý plášť, zvlhlý krví tvého jednorozeného Syna, a chraň mě jím v lásce I v žalů v této době protivenství. Vypros mi dokonalou smrt s pravou odevzdaností a úplnou důvěrou a s božskou útěchou, abych radostně požíval tvého milovaného Syna po pravici Otcově v jeho věčné slávě. Amen. (bl.Jindřich Suso, O lásce)

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH.ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELY OP
pokr. /J.M.Veselý OP T.J.Bahounek OP To není sen, Rosice 1999 Gloria/

Veliký zakladatel a president Spojených států Washington ve své poslední vůli k národům pronesl tato památná slova: "*Náboženství a mravnost jsou pilíři veřejného blahobytu*" a ruský spisovatel, veliký Lev Tolstoj, přirovnal vychovatele bez náboženství k dítěti, které pěstuje květiny bez kořínků. Ano, náboženství vede k lásce k vlasti, k úctě k zákonům, k obětavosti a vůbec ke všem ctnostem, z nichž vyplývá blaho státu.

Obracím se na vás, zde přítomné kněze nejrůznějších hodností jménem naší čs. armády. Zůstaňte věrni svému státu a naší armádě tak, jak jste jí věrně sloužili za těžkých dob germánské okupace.

S nezlomnou vírou v hodnoty duchovní usilujte o duchovní obrodu našeho lidu, zvláště pak naší mládeže, učte ji všem krásným ctnostem, z nichž vyplynuly ony obdivuhodné činy vaší obětavosti a statečnosti.

Potřebujeme obětavé, svědomité a odpovědnosti plné mladé muže, kteří by pak na vojně mohli dosáhnout oné šťastné harmonie sil tělesných a duševních a stali se muži hodnými lepšího zítřku.

Náš cíl je společný s vámi i s celým národem, vychovávat dobré a věrné syny národa, kteří by byli z lásky k vlasti a národu schopni nejvyšších obětí nejenom v dobách, ve kterých se kladou základy k lepší naší budoucnosti, nýbrž i při našem eventuálním ohrožení. Buďte nám v tom nápomocni."

(Viz: "Růže dominikánská", ročník 56, září 1947, č.7, str.104-106)

+++

TĚŽKO ŘÍCT, SOUDRUZI, VIDĚL JSEM DEMOKRATICKÝ SOCIALISMUS Z TANKU